MARRAMAU

SETMANARI-SATIRICH

Any I — Num. I | Administració; PONENT, 2 | Barcelona, 14 Octubre 1906 | La Redacció viu per les teulades | Num. solt: 5 cents.

Tot lo mal guanyat se pert

MARRAMAU!... — Si, ja podeu bramar, ja, minyó, que brams d'ase no pugen al cel!

Cop de timbal

Ciutadans, alerta! Nostre crit de guerra sonará d'aquí endavant, ab coratge, virilltat y energia en aquest camp d'agramant, en el qual se lluita pera la llibertat de tot un poble y per la desfeta de la pinya dels enemichs, que no són ni Cesars, ni Alexandres (es un dir), ni Atilas, ni tant sols com el novissim y ja fracassat emperador del Sahara, sinó una carretada d'infelissos despresos de les clássiques canetas madrilenyes, sens enteniment ni voluntat, qu'estant demanant á son Senyor, el llonguet y'l got de ví de cada dia, exhortantlo a la vegada que'ls blavegi l'esquena de tant en tant, per més servirlo y aimarlo.

Llenseu les armes, ardits companys de lluita, y empunyeu la escombra; nois, armeuvos de fusells de canya; rieu ab rialla franca els panxa-contents, que'l Carnestoltes s'enterra ab goig y no abcara de prunes agres, y tot y lluitant aixís ab gresca, mes sens dol, picant, aixó sí, ab dolor del... picat y sens dany del que escomet, realisarem una gran epopeya, car l'enemich es rid col y tonto, y si algun cop fa'l serio se l'aixafa ab el peu sense formació de causa, com an els animalons d'a tres grosses l'unsa.

Homes seriosos y arrogants, qu'ab la llum al cervell y l'amor al cor haveu deixats vostres alts sitials y haveu descendits grahó per grahó pera discutir y lluitar ab la plaga de llagostes que s'ha cambiat d'estada y ha fet sa casa aquí: entorneuvos a iluminar ab vostra inteligencia'l pervindre esplendorós de la Patria y deixeunos a nosaltres, quatre gats que estem de broma, el passejarnos a la tribu governada pel gran, pel magnífich Alexandre, Apóstol del Coll, que en la propera Exposició Universal s'ensenyará als extranjers a ral la entrada, car en cap desert ni frondositat salvatges, haurán gosat de l'espectacle meravellós d'una colecció zoologica (no sé si ho diem bé, car no entenem d'historia natural), tan notable.

Per qué mostreu els llibres an els que no saben llegir? Per qué fer sentir vostra enardidora paraula an els que no saben oir? Per qué vessar la mel de vostra inspiració olbidant que la... idem no s'a fet per la boca d'... allá?

Si'ls voleu sumisos tireu enlayre un grapat de pesses de dos, repartiu mitja dotzena de plasses de burot o allargeu la bota, peró si no voleu permetreus semblants francesilles, deixeunos a nosaltres la tasca, que ja coneixem el panyo.

Vosaltres, admiradors de les cuques feres y de les batalles de titans, no temeu que'ns llensem a la palestra, els humils de taulades en amunt, les familiars y pacifiques mixetes. De desde dalt els terrats, del interior de les llars, hem sentit un rum-rum que'ns ha *quitat* la tranquilitat, y convocats pel gat mes vell al clam d'un estrident *marramau!* ens havem aplegat en assamblea magna y aquí som, disposats a servir an els parroquians d'aquesta fulla, y a servir al ensemps de *parroquiá* an els que's posin al alcans de nostres ungles. De desde dalt les xameneyes y torratxes qué'n veyém de coses! Totes les contarem a nostres llegidors, y ab una senzilla esgarrapada ab tota l'ignocencia del món reventarém aqueixes bombes inflades que ab aparensa de gegants, estan sols plenes de vent, que al reventar farán gran soroll, peró poques nous, com se veurá els *pantalones* que vesteixen aquestes bombes, tant buyts com elles y dels quals tant parlen nostres ilustres enemichs.

Per una lley de telegrafia que no ha arribat encara al alcans del home, se'ns ha comunicat que fugint d'una frestega creuhada de gats, han vingut aquí a Barcelona a fershi la vida y desorientar la obstinada persecució de que eren objecte, varies *rates* de Galicia, Valencia y altres llochs que fan vida comú ab altres bestioles de la mateixa especie, que tenen quartels prop la Presó Nova, prop l'Hospital de la Santa Creu y per sota les taules y clavagueres del mercat de Santa Caterina y barriada de Sant Pere respectivament, y que minen els fonaments d'alguns kioscos de la Rambla.

A totes donarem cassa: a la solidaridat de rates, solidaritat de gats.

Y vagi un salut an els que no sols els hi han aixecat la camisa, sino que'ls hi han pres; an els *rebeldes* que per complir una de las necessitats més ineludibles han d'aixecar el dit davant el seu Emperador; an els cavallers... industrials de *La Bronca* y a tots els parents, amichs y coneguts del futur difunt, que ja put avans de morir.

Y ara, pareu esment en la manera d'adorarnos, que podria ser que en mitg del fervor de la devoció us carreguessiu el *gat* oblidant la estreta lliga qu'avuy hem format, y us sentissiu una esgarrapada entre cap y coll que us fes veure les estrilles.

ELS GATS DELS FRARES (1)

GATADES

¡Salut a l'emperador
de l'imperi de Vallcarca,
venerable patriarca
de la colla de la por!

Es el nou deu triomfant,
farsit de pámpols y ceps,
de la plassa den Lesseps,
y den Roca de l'Encant.

Ell es el gran creadó
que, afalagat per la gloria,
va de victoria *en* victoria
o be de landó *en* landó.

Es el geni del Suis
que entre glop y caixalada
prepara la sotregada
que ha de salvar al pais.

Anyora els treis, y ab afany
ab un tech y un altre tech,
s'acostuma a l'espatech...
d'una ampolla de xampany.

Esparvera sa embestida,
que quan el deu está irat...
—podrà quedarse amagat—
però es sempre qui més crida.

Y há sabut ferse lley,
dominant fins a tal punt,
¡que ja no queda ni un
solidari per remey!

(El temor a que'ns esclafi
a cantarlo ens ha obligat...
¡que en Lerroux, no agafi el gat! (2)
¡Maus divins, que no l'agafi!)

* * *

¡S'acaba l'emperadó!
Casi tothóm l'abandona;
sols li te amor una dona:
Brígida Mir y Mirò.

Per aguantar a l'amich
compta la colla que són
y usa per syndetikon
enganxa-esclaus, an en Pich,
que imposa com a principi
de comú acord ab son soci
y en defensa del negoci,
un bon lloch al Municipi.

En Pinilla, revoltòs,
aspira a ser diputat
perque això a un altre cal
li dona un crèdit molt gros.

En Zurdo pensa ab l'obrer,
en Valentí ab cál Enrich,
en Vila en ferse més rich
y els Ulleds en poguer ser.

Y tots demanen, pidolen,
menassen ab desercions
y aixi, ab tantes peticions
a l'emperador amolen.

Sort que en Lerroux deixa fer,
rondinant a la vegada:
—Siendo la traición pasada
el traidor no es menester!

(1) De los frailes tenían que ser. (Alexandre I. Cap. IX, part. X, de la seva obra *La Verdad en Marcha*).

(2) *El* MARRAMAU!... *es mazqué y no está perque l'agafin. ¡Corren malis temps ara com ara!*

DE TEULADES EN AMUNT

Els quatre gats que fem MARRAMAU!... no es pas d'avuy que'ns llensem a la vida pública. No n'hem fet poch de soroll per aquestes teulades de Deu exposantnos a tota mena de fracassos, desde una caiguda d'un terrat a baix un corral, com la d'*El alma en los labios*, o a rebre un cop de roch d'algun vehí malhumorat, com aquells de Saragossa.

Nosaltres quatre constituim una mena de sets vides independents que celebren periódicament les seves festes, les seves reunions, sobre tot les seves gatades y per allá'ls volts del Janer, quan les nits són fredes y llargues, deixem les nostres discussions y cada hú tira pel seu costat buscant tranquilitat d'esperit y salut de cos, car aquest també's malmena quan se lluita, com nosaltres, desesperadament.

Per tot aixó, no tenim inconvenient en explicar per pesses menudes totes les nostres accions durant els onze mesos de l'any. Ara, durant el que resta, aquest mes d'esbarjo, d'estineig en ple hivern, callarem les nostres impressions de cada hu... Són *plàticas de familia* y aquí no volem may entrarhi.

Donchs com es molt natural, tant temps de treballar porta en conseqüencia un extraordinari avensament de feyna y un desitg inevitable de dir coses que'ns han semblat prou grosses y ara segur que no seran massa oportunes.

Recordem l'importancia d'una de les nostres reunions nocturnes celebrada darrerament. L'objecte de la sessió era tractar de una cosa importantissima que'l president de la colla havia sentit llegir de *La Publicidad*, y que's referia al venerable mossén Estebanell, el guapo, el savi, el *vencedor en cien combates* mossén Estebanell... Deya que mossen Estebanell havía fet manifestacions anti-solidaries.

Enterarsen l' honorable president y cridar reunió extraordinaria va esser tot hú. La noticia de tan estupenda declaració ja venia retrassada y era ocasió d'aprofitar el temps.

La raunió va tenir lloc a... a una teulada que nosaltres sabem y desde *cuyas alturas* dominem la ciutat com en Lerroux domina las masses y l'embaixador Pich domina'l francés.

Quatre som y quatre vam ferhi cap a l'hora senyalada. En les nostres reunions passa diferent de les de l'Ajuntament. Nosaltres, pera discutir, anem sempre a l'hora; pera menjar, com que sempre ho trobem a punt, mai anem depressa, tot al revés dels concejals, com si diguessim.

Un cop constituída la *mesa*, el president obrí la sessió. El president es el gat vell. El secretari es el més jove. A la dreta s'hi coloca els d'instints conservadors, y a l'esquerra'l d'impetus revolucionaris.

Miolades que foren les tradicionals parau-

les pel gat vell, obrint la sessió, el de l'esquerra demana la paraula.

President.—Vosté la té.

El de l'esquerra.—La demano, senyor President, pera manifestar que no'm venen de nou aquestes declaracións del pare Estebanell. Primer per esser clerical, com tot bon capellá, y després perqué en quelcom se li havía de conéixer l'influencia que devía exercir en ell el senyor Valentí y Camp, quan la inauguració, a Sant Gervasi, d'aquella Societat benéfica de la parroquia.

El de la dreta.—Demano la pataula!

El president.—Vosté la té.

El de la dreta.—Senyors: m'aixeco verament ofuscat per lo que estem debatint. Jo comenso per creure que sí, que efectivament pot haver influenciat en les declaracions del Pare Estebanell en Valentí y Camp. Peró crec que encara que no fos així, mossén Estebanell es ben capás d'atrevirse contra la Solidaritat. No s'hi ha atrevit en Lerroux? No sembla en Lerroux mossén Estebanell y mossén Estebanell en Lerroux? Hi ha alguna diferencia entre l'un y l'altre? Sí, que l'un vesteix sotana y l'altre... jipijapa. Mes en el fons, senyors, en el fons tot es hú. L'un *treballa* anyells, l'altre moltons. L'un busca cossos perqué li serveixin d'escut, l'altre ánimes que deixin explotarse...

El de l'esquerra.—Demano la paraula previa!

El president.—Vosté la té.

El de l'esquerra.—El nostre company de la dreta avui se'ns ha presentat filosop...Y per Deu senyors, vos ho prego! Que un parli den Valentí pot passarshi... peró que li imiti la filosofía, això es intolerable. Per lo tant, jo prego que dediquem els nostres esforsos a treuren l'entrellat d'aquesta qüestió y deixem de banda'ls discurssos. Es precis que un s'ho emprengui... Jo mateix pel meu compte y *riesgo*...

El de la dreta.—Ay, *riesgo!*

El president.—Orden, señores.

El de la dreta.—Si m'ha recordat tantes coses la paraula del company! Tot d'una m'han vingut al pensament un munt de records!... *Riesgo*, ha dit... Si vosaltres sabieu el que jo vaig passar l'ultim dia d'anar per la *Casa del Pueblo!*

Tots els demés, a l'unisson.— Y això, qué li van fer?

El de la dreta. — Res, que volen perdre Barcelona valentse de tots els mals procediments. Ja no es solsament la partida de la porra la que'ns té la vida sospesa per un fil; ja no es aquell ganivet de la llegenda «Per Nadal, turrons» (irónica parodia d'aquell «Per Nadal, galldindi republicá»); ja no es, tampoch el revólver del Bota, lo que com espasa de Damocles ens té sempre ab l'ay al cor... Ara'ns volem matar de fam.

Els demés, igual que abans. — Horror! *El pacto del hambre!*

El de la dreta.—Figureuvos si'n corria de *riesgo*, jo que vaig comparéixer a la casa del Poble pera aprofitar les sobres d'aquell banquet de quatre pessetes! Peró res, ni olorarho... Tot lo més un gra d'arrós que als comensals els hi queya y que ab recansa no s'atrevien a cullir per no fer el paper ridícol d'ajupirse. La gent s'exclamava y a grans veus se sentia: Tenim gana! Això es un robo! Peró cal fillets meus, *ni por esas!* Si'ls convidats forasters no haguessin sigut extrangers, potser si que aquelles mostres de disgut haurien fet efecte, però ara no'n feyen ni molt menos. Al contrari, tinch entés que an aquells bons senyors, que van venir enganyats, ab la mateixa fe ab que haurien vingut per un vulgar negoci qualsevol, el de *l'enterro* poso per cas, encara'ls hi feren creure que aquells crits de: Volem pa!, eren mostres d'afecte...

El de l'esquerra.—Demano la paraula.

El President.—Vosté la té.

El de l'esquerra.—Crech, senyors, que es hora de pendra ja una resolució definitiva y aixecar la sessió. Aquí aquet vespre parlem molt y no fem res y recordin que això es lo que ha perdut al apostol del Coll, tenir massa llengua y pochs fets. Per lo tant, jo crech que es convenient pendre acords sobore la qüestió del Pare Estebanell y respecte'l servir plats per valor de sis rals en un banquet de quatre pessetes.

Tots els demés.—Que's prenguin!

El de la dreta.—Jo opino que al Pare Estebanell se l'hauria de vigilar...

El de la esquerra. — Donchs jo opino que qui hauría de vigilar són els vehins de la Bonanova, y nosaltres no parlarne més.

Tots.—Sí, sí, que vigilin. No'n parlem!

El President. — Queda aprovada la proposició de qui vigilin els vehins de la Bonanova y de que nosaltres no'n parlem.

El de l'esquerra. — Y respecte al banquet, crec que no hi ha motiu de queixa, donchs sapigut es ahont van a parar els beneficis,.. *El tesorero de la República... La casa... El diario...*

El de la dreta.— Donchs vist que les ganancies tenen bon destí, tampoc es prou prudent parlarne.

Tots.—No'n parlem!

El President.— Sa lavanta la sesión.

La nit avensava. Per llevant unes clarors s'hi iniciaven. Els quatre de la colla baixarem de la teulada triant plans pera la successiva sessió. D'aquesta, celebrada ab tot éxit, no volem parlárvosen... D'allí va náixer exteriorisar aquest MARRAMAU!... que de tants mesos ressonava per les teulades.

MÍSTICA

EL BON JESUSET

El bon Jesuset
nasqué a la Vasconia,
en llansols polits
y en bressol de roses.

Un cop ben crescut,
vinguè a Barcelona,
a fer de lluis
ab mística joya.

¡Quin sant esperit
lluhía en son rostre,
per les professons
y festes devotes!

Un cop va ser gran,
pregà per la gloria (1)
y's va fer den Roig
buscant ser un home.

Van plegar el ram
els den Roig y *alhora*
va trobar Jesús
que ell portava assobre
de republicá
la sang vigorosa
y seguí en Lerroux
per cantar victoria.

Y fou regidor,
y amich den Foronda,
y va anar logrant
fer la tripa grossa.

¡Oh, bon Jesuset
de panxa rodona,
de cabells rissats,
de mirada dolsa,
de dits llargueruts
y de pell sedosa!
¿Quan cambiarás
la casaca roja?

(1) No hem pogut averiguar qui era aquesta *Gloria*.

Diumenge vinent la Redacció de MARRAMAU!... en pes — cinquanta terses — assistirá a la plassa nova de toros, per primera vegada en la seva vida. Y es que encara que sembli extrany, diumenge als toros hi entrará la civilisació... S'hi fará un gran miting de Solidaritat Catalana.

Esgarrapades

Saludem coralment a tots els companys que venen defensant la causa de Catalunya; tindran en nosaltres uns amichs que encara que invisibles per la seva calitat d'elemens de nit, quan sigui hora de treballar a una se presentaran a la llum del dia. Si bé'ns agrada la serena quietut de les teulades, no'ns espanta pas la escalforeta del sol.

Tenim de saludar també als companys que en les tristes cel-les de la preso nova ploren els *delictes* de lluitar per un ideal.

Si podem alegrar les quatre parets que'ls tanquen ab una paraula d'amistat, dónguinla per expresada.

Tots riurem quan la Veritat será regoneguda. Tot esperant aquest dia passem per lo que vulguin els que no'ns volen compendre... Mes esmolem les ungles, amichs.

La primera esgarrapada ha d'esser per un senyor alt y gros, de llarchs bigotis, que fent un punt d'home, el dimecres passat tingué la feli's pensada d'estripar un cartell anunciador del nostre setmanari.

Si, senyors, el primer cartell de MARRAMAU!... que s'ha exposat al públich ha sigut víctima dels ímpetus revolucionaris d'un *terrible Pérez* desconegut.

Nosaltres, davant d'aquest acte d'heroisme, vam quedar indecisos. Partidaris com som de la revolució pacífica, hi hagué un moment que poch haurìa costat fernos decantar cap al costat de l'armada, ben disposats a fer un va-y-tot. Verament, ab elements de la naturalesa d'aquell senyor alt y gros, de bigotis llarchs, pot intentarse qualsevol cosa.

Decididament, un dia'ns aixecarem y trobarem perduda la ciutat...

Tal van les coses, que la mataran de fástich.

El dignísim doctor y aparroquianat regidor Sr. Lopez, allissonat pel seu viatge a Ginebra, ha pensat fer un crehuer instructiu que comensará a Valls, passará per Xinxón y parará á Cassalla de la Serra.

El cárrech imposa sacrificis.

Si sapiguessim que'l Sr. Giner de los Rios—convensuts de que es molt cavaller —no havia de enfadarse, li diríem que es *mal cavaller*.

O sinó, aném á veure... Pot serho bo, un home que's desmonta ab tanta facilitat com ell?

¡Ni que fos un brillant americá!

S'asegura que la companyía de sarsuela del *Gran Teatro Popular*—aquesta es una terra de grans... verinosos—no representará la xamosa sarsuela «Sandias y Melones» perque no la considerin com una alusió els concurrents al teatre.

Ho consignem a titul d'informació que es l'únich titul que possehím.

Entre varies persones saberudes, s'ha iniciat una violenta discussió sobre l'origen deu Vinaixa.

Uns el suposen de la terra dels melóns; altres el consideren llegítim de Valdepenyas, molts el crehuen procedent de Sebas... topol.

Nosaltres en això també hi tenim criteri propi. Per nosaltres en Vinaixa es un perfecte napolità.

Per evitar que's fassin suposicións y co-

mentaris equivocats, respecte a qui'ns subvenciona, fem constar per única vegada, que cobrém dels jesuites per trimestres avensats.

Nosaltres som mes sincers que en Lerroux, que may vol dir qui li paga ses campanyes.

El diumenge passat y ab tota solemnitat va celebrarse á Lloret de Mar un miting de Solidaritat Catalana. L'acte resultá una demostració palpable de com aquest generós moviment va guanyant les voluntas de tots els catalans conscients.

Avui se'n celebra un altre a La Bisbal, an el qual MARRAMAU...! si ha adherit. Nosaltres no faltarem mai allí ont la veritat no's regategi.

S'ha averiguat que en Santiago Mundi ó *mudi*—això no se sab bé, per que may parla,—es més savi qu' en Gimen.ez

¡Qui ho diría!

Diuen que'l quefe de la majoría republicana municipal, sempre que llegeix alló de «el ilustre sabio Sr. Giner de los Rios», assegura que'l *confonen* ab tants elogis.

També ho creiém aixís.

El confonen ab son germá.

Un desconegut ens escriu, dientnos que'l regidor Sr. Gimenez, es una *carbassa*.

El Sr. Gimenez es veritablement popular. No pot conservar l'incógnit.

A l'arribada a Reus en Lerroux va tenir un éxit espatarrant. El va rebre en Mirbeau-Litran y li van tirar un cop de pedra.

El miting de Lloret va esser un fracás.

Lo dijo Blas,
punto redondo y nada màs.

Si un us diu que ha pegat un *silletazo* servintse d'una cadira en un lloc ont no n'hi ha, no us el creureu.

Si un us diu que hi ha trescentes persones ont sabeu que n'hi havia dos mil, no us el creureu.

Si un us diu que n'hi havia xexanta mil de persones ont sabeu que no passaven de tres els milers, no us el creureu.

Si un us diu que reb un telegrama y sabeu que no ha sigut enviat, no us el creureu.

¿Y si un altre us diu que un tercer cobra mil pessetes al mes per fer anar la *verdad en marcha*?... An aquet podeu ben créurel, oh gatets desconfiats!

Les dones catalanes ne saben un niu. Contestant á una alusió d'una fulla carretera ab deixes de *che* fugitiu, recorden un conte valenciá graciosissim.

Sols trobém que no han sigut prou sinceres; á qué mixtificar el conte y no dirlo tal com es?

Nosaltres, menys delicats que les aixerides periodistes, el reproduhirém. Allá va:

En Valencia en mataren tres...
¡No per lladres ni per res!
...No mes per robar diners!

En Jeroni Paturot, fa'l *Balans del dia* a la fiambrera progresiva.

¿Voleu dir que li sortirán els comptes? ¡En Lerroux paga tan malament!

A la claveguera anti-solidaria del carrer de Ponent, hi ha l'anunci de la perruqueria «La Solidaria». L'anunci val dos rals.

Vaja, apóstol del Coll, que això es claudicar per molts pochs quartos!

MARRAMAU...! s'adhereix efusivament al clam de *La Traita* de *Catalunya vol l'Autonomia!* Es convenient que aquesta general aspiració dels catalans s'exteriorisi d'un modo eloqüent pera demostrar que'ls *cuatro gatos* llegendaris formen ja llegió inmensa d'homes ben possessionats de son dever.

IMPREMPTA PORCAR. — Carretera Real, 9

GOIGS EN-LLAHOR DEL-APOSTOL DEL-COLL

Ja que tan sols vencedor
d'analfabets sou estat,
toqueu el dos, per favor,
d'aquesta honrada ciutat.

A Andalusía nasquéreu
y en lo aspre d'un desert
de Serra-Morena, féreu
vostre primer desacert,
mes, generós, lo Senyor
vostre fama ha publicat,
ja que tan sols vencedor
d'analfabets sou estat.

Vos trobaren tan barrut
que per vexar Barcelona
per Moret fóreu mogut
á venir, com se pregona.
per assó un embaixador
fou a la serra enviat,
ja que tan sols vencedor
d'analfabets son estat.

Vinaixa, Iglesias, Ardit
parlen de vostre excelencia
y pregonen dia y nit
vostre gran inteligencia.
Per això el treballador
está content y enganyat,
ja que tan sols vencedor
d'analfabets sou estat.

Arribat a aquesta terra
y a casa el governadô
váreu parir una verra
que'n déyau *revolució*
per apartá ab sa lluhentor
al obrers, de la vritat,
ja que tan sols vencedor
d'analfabets sou estat.

Fingint un valor mentida
esteu parlant de canóns
y aixís vos guanyeu la vida
dedicat a fer sermons.
Instruit pel governador,
amagueu la falsetat,
ja que tan sols vencedor
d'analfabets sou estat.

Corrent aquestes porfies
cap a cap teniu batalla
durant tants anys y tants dies,
triomfant ab vostra canalla,
mes ara ja teniu por
de la Solidaritat,
ja que tan sols vencedor
d'analfabets sou estat.

Els diners del gran Moret
per vencer als catalans,
ben poch profit vos han fet,
perque aqui tots som germans,
y odiém al *redentor*
que per redimî ha cobrat,
ja que tan sols vencedor
d'analfabets sou estat.

Y pera comble de mals
sols vos creuhen protector
una colla de animals
y aspirants a regidors.
Y donchs sou *emperador*
y a tot lo bo dau combat,
¡toqueu el dos, per favor,
d'aquesta honrada ciutat!

TORNADA

Ja que tan sols vencedor
d'analfabets sou estat,
toqueu el dos, per favor,
d'aquesta honrada ciutat!

V. *Ora pro nobis, beate ex imperatori.* R. *Civitas nostra non vedenda Sea nec incinerata.*

OREMUS

Ex imperator, dominator hominum inferiorum, post malvestate tua, post labor tua pernitiosa, concede nos gratiam quæ consistit tocare pirandó *et laudaremus determinatio tua, per in secula seculorum. Amen.*